



Чудно дете беше Стефан. Постоянно и за всичко питаше. Само дядо му не се отегчаваше от неговите въпроси. Той беше мъдър и искаше неговото внуче да стане умно дете.

Веднъж му каза, че знанието е светлина. Като не можеше с малкия си ум да разбере това, дядо му обясни, че когато се разсъмне и изгрее слънцето, всичко се вижда ясно и човек не се заблуждава, а когато падне мрачна нощ, не се знае какво има около нас. Затова, за да извършим нещо добро, трябва да го правим на светлина.

Това много хареса на Стефан. Обикна знанието, защото дядо му го сравняваше със светлината. Купи си тетрадка и с още детския си почерк записа в нея първата мъдра мисъл, която научи. Започна да събира мъдрости от велики хора. Като стана юноша, тетрадката му се изпълни с чудни мисли, от хубави, по-хубави. Разбра колко много мъдри хора са живели на земята.

Но един ден между многото мъдри книги, които четеше, се намери светото Евангелие. Баба му го беше кръстила, но никой въпреки не говореше за Христос. Навярно Той ще е някаква велика личност! Още като започна да чете, остана удивен. Разбра, че никой велик човек не е изказвал такива премъдри мисли. Съвсем не приличат на мислите на земните мъдреци. Те дават знание, което е светлина, но друга. Тя не само просвещава ума, но и топли душата. Христос трябва да е личност не от този свят!

И постепенно разбра Стефан, че Христос не е велик човек, а самият Бог. С голямо почитание сложи светото Евангелие над дебелата тетрадка с мъдри мисли от земни хора. Промени се. Започна да различава земната мъдрост от божествената.

Когато реши да учи за художник, избра да стане иконописец. Колко много мислеше как ще нарисува Христос Бог в човешки образ! Има нещо неуловимо за ума, колко повече за очите!

Дълбоко вярващ и добър християнин Стефан стана прочут иконописец. Един ден в работната му стая дойде негов приятел. Като видя иконата на Христос благославящ, той се удиви и запита:

- Стефане, как я нарисува? Не съм виждал другаде такъв Христос.
- Преди да посегна към четката, аз дълго постя и се моля. Само по Божие вдъхновение може да се изобрази Христос и то доколкото е възможно с човешка ръка - отговори Стефан.

- Но нали е живял на земята като човек. Както рисуваш човеците, така и Него.

- Не е така, приятелю. Когато Той проповядвал на земята, опитвали се да Го нарисуват, но не успявали. Изразът Му непрекъснато се изменял божествено и не могли с четка да уловят чертите на лицето Му. Христос не е от този свят!

Когато приятелят му се замисли, Стефан простичко обясни:

- Няма земен човек, на когото звезда да е възвестила раждането и ангели да пеят в небесата. Когато Христос бил на дванадесет години, удивил мъдрите старци в йерусалимския храм. В светото Евангелие са описани само част от многото чудеса, които Той е правил. Не само лекувал болестите на тялото, но и душата. Той прощавал грехове. А кой земен човек може да стори това? Той възкресявал и мъртви...

Стефан поспря и като разбра, че приятелят му се замисли още по-дълбоко, продължи:

- На планината Тавор, когато се преобразил, Той бил целият в такава светлина, която не може да се сравни с най-ярката слънчева светлина. Тази светлина не е като сътворената от Бога земна светлина, тя е небесна, несътворена...

- Затова Христос не е обикновен, дори велик човек, а Богочовек - въплътен Бог!

- Прав си, Стефане. И най-великият земен човек е грешен. Затова и името му остава след време в забрава. А името на Христос никой не може да заличи.

След този разговор приятелят на Стефан разбра защо Христос се рисува с ореол. Това е символ, изобразяващ несътворената светлина.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, <http://sveta-gora-zograph.com>  
Забележка: Имената на героите от разказа са измислени и не съвпадат с реални личности.

